Anul 65
Seria II
Nr. 811

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Joi
11 iulie 1963
8 pagini —
15 bani

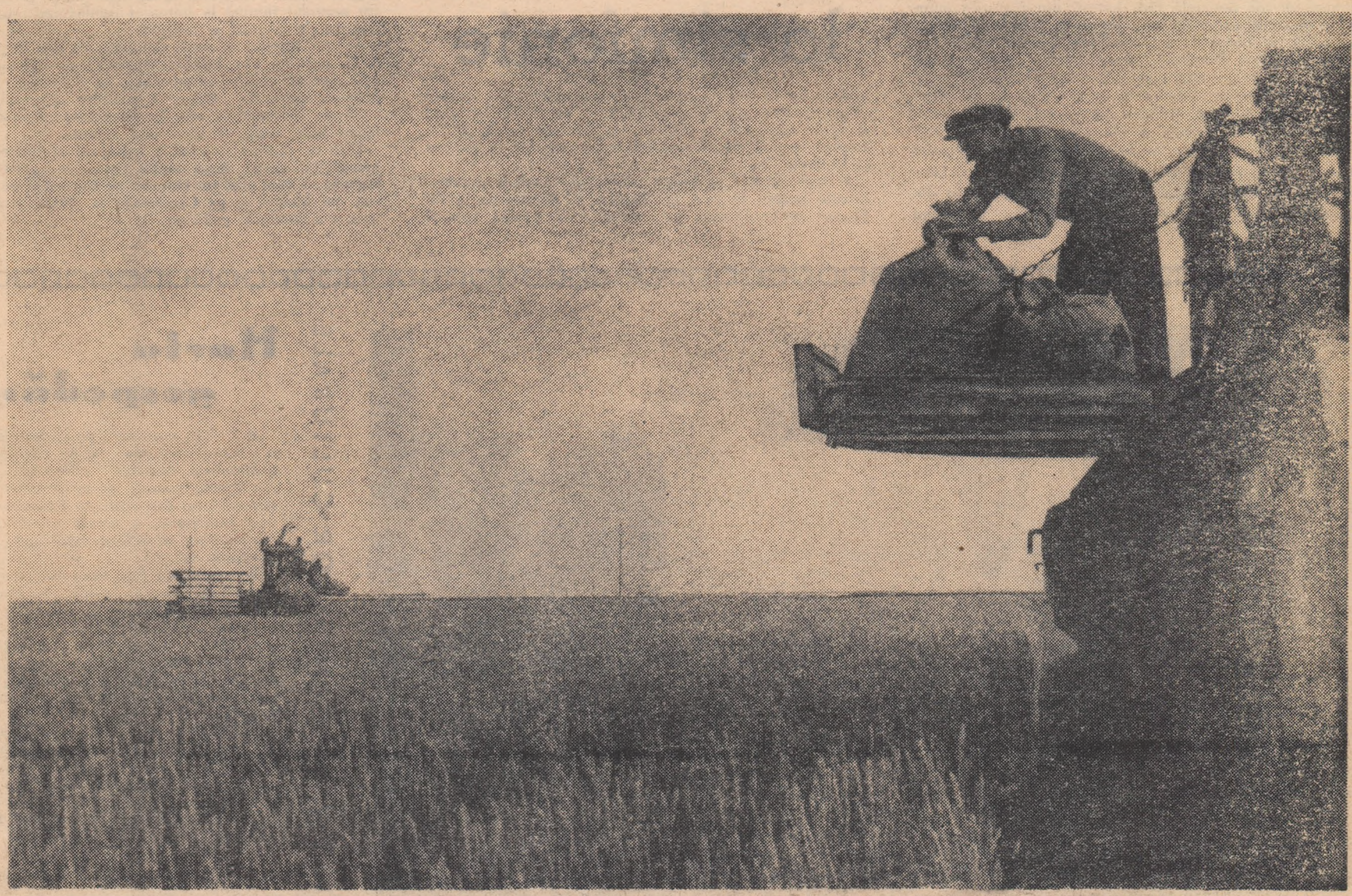

Secerișul grîului la G.A.S. Ciulnița, regiunea București

DE LA DOINĂ LA SIMFONIE

La faza finală a celui de-al doilea Festival bienal de teatru „I. L. Caragiale" am asistat la o serie de spectacole, care dovedeau, o dată cu edițiile din ce în ce mai numeroase ale operelor acestui mare dramaturg romîn, cunoscut astăzi din America Latină și pînă-n Japonia, că o „Scrisoare pierdută" și „O noapte furtunoasă" au intrat alături de „Năpasta" și de „Momentele și schițele" sale în circulația largă a poporului. Jucat de către artiștii amatori din Sighet și din Mediaș, din Călărași, din Slănic ca și de cei din Broștenii Sucevii, de pe valea Bistriței, Caragiale face ca o dată cu dînsul să pătrundă în viața noastră de toate zilele și Gogol, și Gorki, și Ibsen, și Moliere, și Vasile Alecsandri, și Victor Ion Popa, ca să nu mai pomenin de dramaturgia romînească contemporană.

Mi se pare că e absolut limpede, pentru toată lumea, că în anii aceștia de la eliberare, cartea — pe calea scrisului — și teatrul — și în mod special teatrul de amatori au făcut posibil un început valoros de cunoaștere și pătrundere în masele largi populare a marilor valori ale literaturii (și-n particular ale dramaturgiei) clasice, naționale și universale.

Nu vreau, în nici un chip să exagerez acest proces și nici nu doresc să micșorez rolul și importanța pe care trebuie să le joace, în timpurile noastre, literatura și dramaturgia pe teme contemporane.

Și dacă literatura și-a croit drumul prin Alexandria și prin celelalte cărți ale literaturii populare, ajungînd astăzi să circule prin zecile de ediții ale lui Eminescu, Coșbuc, Rebreanu, Sadoveanu și Arghezi, ale lui Andersen, Mark Twain, Tolstoi, Gorki și Șolohov apoi plastica, cu frumusețile ei de linie și culoare, și-au avut începuturile în minunatele tradiții artistice ale geniului nostru popular, care ne-au dat o arhitectură proprie ca și neîntrecutele țesături și cusături romînești, care fac fala portului nostru de sărbătoare din diferitele regiuni ale țării. Sute de expoziții de grafică și de pictură colindă astăzi satele Romîniei, desfătînd privirile a sute de mii de vizitatori, formînd în același timp gustul maselor populare pentru frumos.

Am asistat odată, în comuna Topalu, regiunea Dobrogea, unde există o colecție foarte interesantă de pictură, la pelerinajul tăcut și impresionant al unei populații, localnice, care venea cu regularitate — așa cum ni se povestea de către gospodarii colectivei — să se adape la aceste comori care începeau cu Grigorescu și Andreescu și mergeau pînă la Iser, Palade, Baba și Ciucurencu.

Aparatul de radio și în ultimul timp televizorul au pătruns pînă-n cele mai îndepărtate cătune, pînă-n căsuțele în care nu de mult întunericul nopții era risipit în primele ceasuri în cel mai bun caz de lampa cu gaz. Și la aceste aparate oamenii iau cunoștință de cele mai noi evenimente interne și internaționale, ascultă piesele lui Alecsandri și Caragiale, muzică populară și ușoară, de cameră și simfonică.

Ceea ce se remarcă pînă în prezent este cererea neistovită de muzică populară, în special romînească. Muzica din opere și operete, simfonică și mai ales de cameră nu face încă obiectul prea multor solicitări.

În repertoriul formațiilor corale de amatori cîntecul popular vechi și nou, cu tematică contemporană, este fără îndoială preponderent. Nu-i mai puțin adevărat că un număr din ce în ce mai mare de formații corale, mai ales ale caselor de cultură au înscris în ultimul timp în repertoriul lor și au interpretat cu măiestrie cîntece clasice romînești și din literatura muzicală universală. Dumitru Kiriac și Ion Vidu, G. Muzicescu și Ciprian Porumbescu, Gheorghe Cucu și Sabin Drăgoi, sînt din ce în ce mai mult prezenți în programele corurilor noastre.

Am întîlnit în ultimul timp în repertoriul altor formații corale, ce-i drept în chip izolat — și doar ca o rîndunică primăvara — „Serenada" de Brahms, „Visarea" și „Popasul țiganilor" de Schumann, „Lauda nopții" de Beethoven și „Salba luminilor" de Delcaso. L-am găsit undeva pe Orlando Lasso și Gounod, în altă parte pe Händel cu „Oda păcii" și pe Karl Maria von Weber cu un cor din opera „Preciosa".

Mărturisesc că nu mică mi-a fost bucuria ascultînd corul din „Ivan Susanin" interpretat de cei din Rucăr sau fragmente din „Cîntarea pădurilor" a lui Șostakovici în execuția corului de amatori din Titu... Exemplele s-ar mai putea înmulți, dar foarte curînd lista ar trebui să fie încheiată.

Cultura muzicală a unui popor nu poate să fie făcută numai din muzica lui populară și nici chiar dacă aceasta ar fi întregită cu muzica populară a tuturor popoarelor. Muzica ușoară, care pătrunde în viața tineretului, este o completare, dar nu aceea care ar trebui singură s-o împlinească.

Patrimoniul muzical clasic romînesc și universal este de o bogăție și de o frumusețe încă nedescoperită maselor largi populare. Am face o nedreptate maselor populare dacă le-am lipsi de bucuriile unor audiții de muzică de operetă, de operă, simfonică începînd cu

CONSTANTIN PRISNEA

(Continuare în pag. a 2-a)

ÎN ACEST NUMĂR:

- Omagiu artiștilor amatori — pag. 2-a
- Cu pasul uriașului — pag. 3-a
- Însemnări din Băltăgești — pag. 4-5
- Guyana britanică în luptă pentru independență — pag. 7-a

CONTINUARE DIN PAG 1

piesele de cea mai largă accesibilitate și care ar putea să formeze cu timpul gustul pentru înțelegerea unor piese — treptat, treptat — mai complicate, dar tot așa de frumoase și de aducătoare de bucurie.

Fragmente din „Lacul lebedelor" de Ceaikovski ca și „Preludiile" lui Liszt, muzica lui Rossini ca și a lui Cimarosa, Concertele lui Paganini ca și muzica din operetele lui Souppé, Millöcker, Johann Strauss, Lehar, Kalman, muzica de o mare frumusețe, melodicitate și popularitate a lui Mozart ar putea, alături de cele mai frumoase creații romînești de muzică simfonică, să încînte pe ascultătorii întorși la casele lor de la munca de pe ogoarele fără haturi, din pădurile munților noștri în cabanele lor temporare, sau de la munca în uzine în blocurile noi construite pentru dînșii.

Pe cuprinsul României noastre noi, cinematograful este un mijloc formidabil de difuzare a ideilor, de popularizare a marilor capodopere ecranizate ale literaturii tuturor timpurilor și tuturor popoarelor. Fără îndoială cinematograful, cu tehnica lui, cuprinde masele largi de spectatori și devine pe zi ce trece cel mai popular teatru. Oare radioul și televiziunea, care sînt și mai aproape de casa omului, n-ar putea deveni — în domeniul muzicii culte — un factor și mai important decît este el astăzi în formarea unei culturi superioare, mai înalte, în formarea gustului muzical al maselor de milioane ?

Este neîndoios că răspunsul la această întrebare poate fi afirmativ. Nici extraordinara mișcare artistică de amatori, în domeniul teatrului, al muzicii corale, al dansului popular sau al brigăzilor artistice de agitație n-a

De la doină la simfonie

apărut de la sine, ci ca urmare a unei vaste munci organizatorice, ale cărei rezultate s-au văzut înflorind și desfășurîndu-se în lărgime și calitate de la o întrecere la alta, de la concurs la concurs, de la festival la festival.

E oare posibil să lăsăm problema formării gustului artistic pentru muzica lui Enescu și Beethoven, a lui Mozart și Ceaikovski pe seama unui proces natural de creștere spontană, la voia întîmplării ? Socot că o asemenea atitudine ar fi nejustificată și nefolositoare.

Există astăzi pe tot întinsul patriei noastre mii de artiști amatori și iubitori ai muzicii. Există televizoare și în special aparate de radio în majoritatea caselor noastre culturale, în cluburi și cămine culturale. Există între alte emisiuni ale Radioului, unele emisiuni de educație muzicală care ar putea face obiectul unor ascultări în cercuri, organizate și care ar deveni cu timpul focare de răspîndire și de popularizare, în mijlocul maselor, a marilor frumuseți pe care le cuprinde vastul repertoriu al muzicii culte și care pentru moment rămîne la inima și înțelegerea unui număr restrîns de iubitori ai muzicii.

Se vor împlini la anul, douăzeci de ani de la eliberarea țării, se vor împlini douăzeci de ani în care a avut loc un proces extraordinar în domeniul educației politice, culturale, estetice a maselor celor mai largi.

Să nu rămînem la atît. În domeniul muzicii trebuie făcuți încă mulți și mari pași înainte.

Este de datoria noastră, a tuturora, să începem. Sînt încredințat că nu după multă trudă — amestecată cu bucurie — vom auzi tot mai des pe Enescu și pe Beethoven, pe Mozart și pe Ceaikovski la cluburile muncitorești și-n căminele culturale.

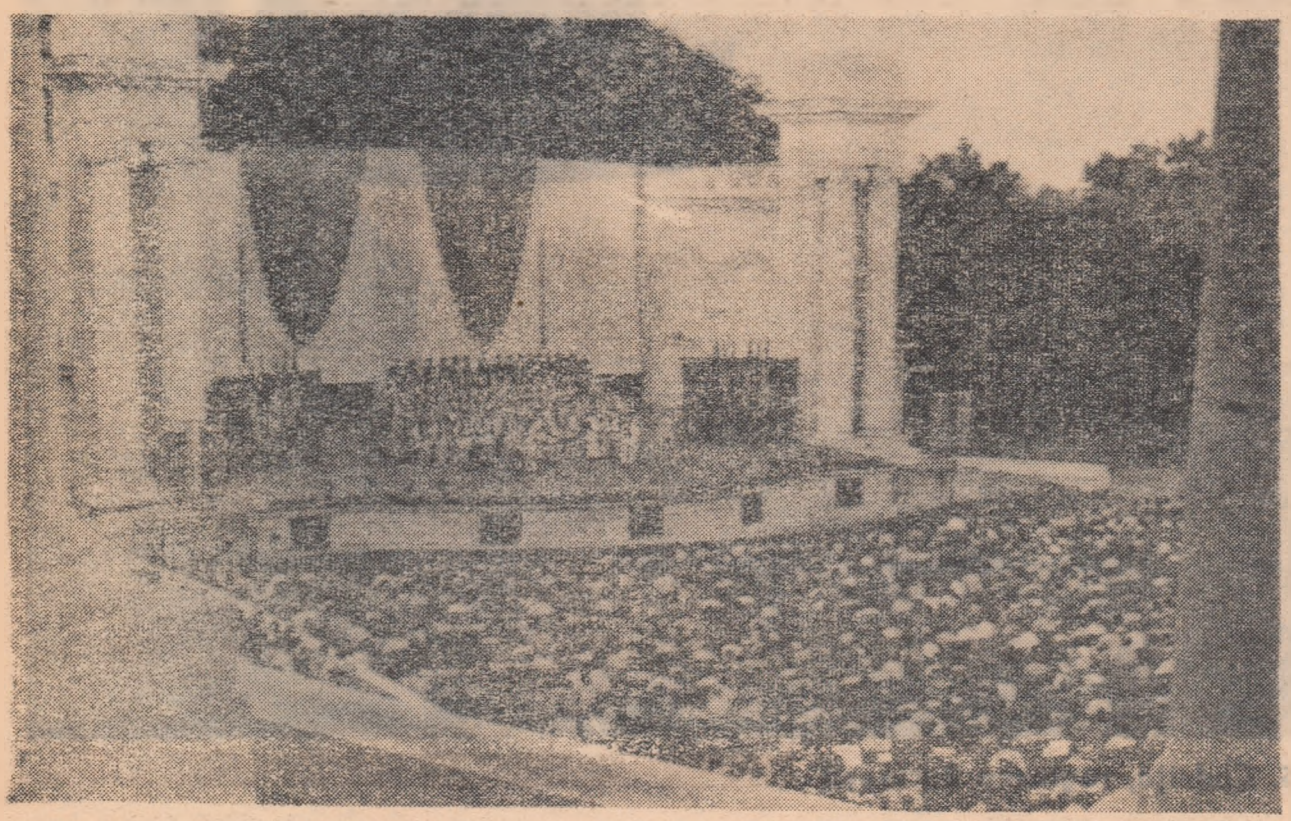

Aspect de la festivalul dat de Ansamblul folcloric al regiunii Argeș la Arenele Libertății din Capitală

Omagiu artiștilor amatori

Am auzit în liniștea serii, în Parcul Libertății, „Cîntecul de ăulit" al băciței îndrăgostite și el ne-a stîrnit dulci amintiri. Era tot într-o seară de vară, în timpul Festivalului internațional de folclor, și cîntecul acesta vrăjise inimile a sute de oameni. Acum ne spunea un nou povestea fetei care aleargă spre iubit pe aripile dorului.

Interpreții cei mai buni, formațiile și soliștii, spuma mișcării de amatori din regiunea Argeș, au oferit oamenilor muncii din Capitală primul lor spectacol. Corul căminului cultural din Domnești, de două ori laureat al concursurilor republicane, orchestra „Briulețul" din Cîmpulung și echipa călușarilor din Pădureți, premiate la cel de al șaselea concurs pe țară, lăutarii din Valdeeni, premiați la trei competiții, au oferit în această seară, muncitorilor Capitalei, un buchet cu cele mai frumoase flori de pe plaiurile lor.

Regiunea Argeș este din ce în ce mai cunoscută pentru avîntul pe care l-a luat aici mișcarea artistică de masă. În baza unei tradiții de dată recentă, la centrele de raioane se produc săptămînal cele mai bune echipe sătești. În fiecare lună cîte o masă raională de cultură prezintă la regiune formațiile afirmate între timp, ca un prilej de recreere a spectatorilor de la orașe, dar și unul de selecție a valorilor, de continuă perfecționare a măiestriei echipelor.

Corul din Domnești a stat tot timpul programului pe scenă, ca ilustrator muzical și ca purtător al celui mai înalt prestigiu artistic. Călușarii din Pădureți au intrat în aplauze și au ieșit în aplauze. E formația de cea mai mare popularitate. Dansul lor e șlefuit de fantezia atîtor generații ; în diadema lui a pus fiecare o piatră scumpă. Există un timp denumit „plimbare", apoi „hora în bătaie", „mișcarea lui Călin" (un călușar bătrîn care ne-a fost pînă acum trei ani contemporan), „Girla", „a lui Didiță" (alt călușar bătrîn, care spre bucuria noastră trăiește și azi), „Tarapanaua", „Mărunțelele", „Sîrba petrecută" etc. Adunate la un loc, toate acestea fac juvaerul denumit „Călușul" care strălucește oricum l-ai întoarce. În echipă sînt și copii. Ei au și un staroste, pe Ilie Dobre, de 10 ani, care i-a condus tot timpul cu deplină autoritate. Bucureșteni l-au așteptat la ieșirea din scenă, l-au trecut din brațe în brațe, și l-au sărutat. Printre dansatorii din Berevoiești, îi zărim, prinși în același joc, pe Ion Panțer, pe nevasta și fiul de 12 ani. Dar în echipa din Budișteni, joacă bunicul, fiul și nepotul.

În 1948, la înființarea echipei, la Budișteni juca o singură generație. În anii următori au intrat în joc bătrînii și copiii. Ai senzația că tot satul e pe scenă, că atunci cînd se joacă „Briulețul" toate casele sînt goale. Spectatorii de la Arene au aflat toate aceste taine și altele din gura prezentatorului sau mergînd direct în culise și întrebîndu-i pe protagoniști.

Stagiunea artiștilor amatori din satele Argeșului s-a deschis, așadar, simbătă cu spectacolul din Capitală. Zilele următoare constructorii de tractoare din Brașov, apoi alții din alte orașe, vor îndrăgi jocul frenetic al călușarilor.

Pe programul spectacolului un spicuitor anonim a așternut cîteva versuri care închid în ele, ca întreg spectacolul argeșenilor, un vibrant omagiu : „Lîngă noi sînt visurile zvelte / ale viguroșilor bărbați / care ne trimit în sat unelte / să ne fie anii mai bogați".

V. TUDOR

DIN INIȚIATIVELE CĂMINELOR CULTURALE

Harta gospodăriei

Activiștii culturali, în strădania lor de a prezenta munca ce se desfășoară în gospodăria agricolă colectivă, găsesc noi forme variate și interesante. Căminul cultural din comuna Basarabi, regiunea Dobrogea, a oferit spectatorilor o manifestare atractivă intitulată „Harta gospodăriei".

Pe scenă, în fața unei mari hărți care reprezintă grafic toate sectoarele de muncă ale colectivei, vin să-și împărtășească din experiența lor fruntașii gospodăriei. Spectatorul este astfel purtat într-o călătorie prin gospodăria colectivă, avînd ca ghizi oamenii cei mai competenți pentru a-i da explicațiile necesare.

După ce președintele Ion Peleu a vorbit despre dezvoltarea gospodăriei, ne oprim pe întinsele tarlale însămînțate cu grîu și porumb. Aici, brigadierul Constantin Ion explică modul în care muncesc oamenii, pentru ca aplicînd învățămintele cursului agrotehnic să obțină 2 300 kg grîu la hectar și în medie cîte 3 800 kg porumb boabe la hectar.

Despre grădina de legume de cîteva lămuriri șefa de echipă Vasilica Sarivan. Cei prezenți află că echipa condusă de ea, și din care fac parte 80 de femei, a reușit pînă la începutul lui iunie să valorifice fructandale în valoare de peste 15 000 lei.

Mulgătoarea Elena Duțu îi întîmpină pe spectatorii participanți la această călătorie imaginară pe hartă cu un șiștar plin cu lapte. Ea explică cum muncește pentru ca de la totul de 17 vaci, pe care îl are în grijă, să obțină o producție medie de 2 200 litri pe cap de vacă furajată.

În continuarea călătoriei, la ferma de păsări, facem cunoștință cu crescătoarea Ana Mitu, iar la stînă cu Constantin Girip.

Marele merit al acestei manifestări organizată de căminul cultural din Basarabi, este că aduce pe scenă fruntașii gospodăriei colective pentru a vorbi despre munca lor. Prezentînd călătoria pe hartă și în comunele vecine — Simnoc și Poarta Albă — s-a reușit să se popularizeze experiența înaintată a colectiviștilor din Basarabi.

Acum, în timpul campaniei agricole, căminul cultural adaptează această formă de activitate la noile condiții. Duminica vor avea loc asemenea călătorii imaginare, dar numai la brigăzile de cîmp. În felul acesta, prezentîndu-se prin intermediul fruntașilor în muncă rezultatele obținute la seceriș și treieriș, se va face cunoscută în mod operativ și situația întrecerii dintre brigăzi.

COR SĂTESC

Pe scenă corul lumina departe
Azurul cerului, senin
Și cîntul lui vorbea precum o carte
De frumusețea anilor ce vin.

Îl ascultam tăcuți cum intonează
Același vers cu slovele de jar —
Și parcă-n inimi semăna o rază
De undeva, din zori ce-abia răsar.

Vedeam ca-n vis cum holdele arată
Noi orizonturi de învins
Și corul parcă era țara toată
Urcînd mereu sub bolți de necuprins !

MIHAIL COSMA

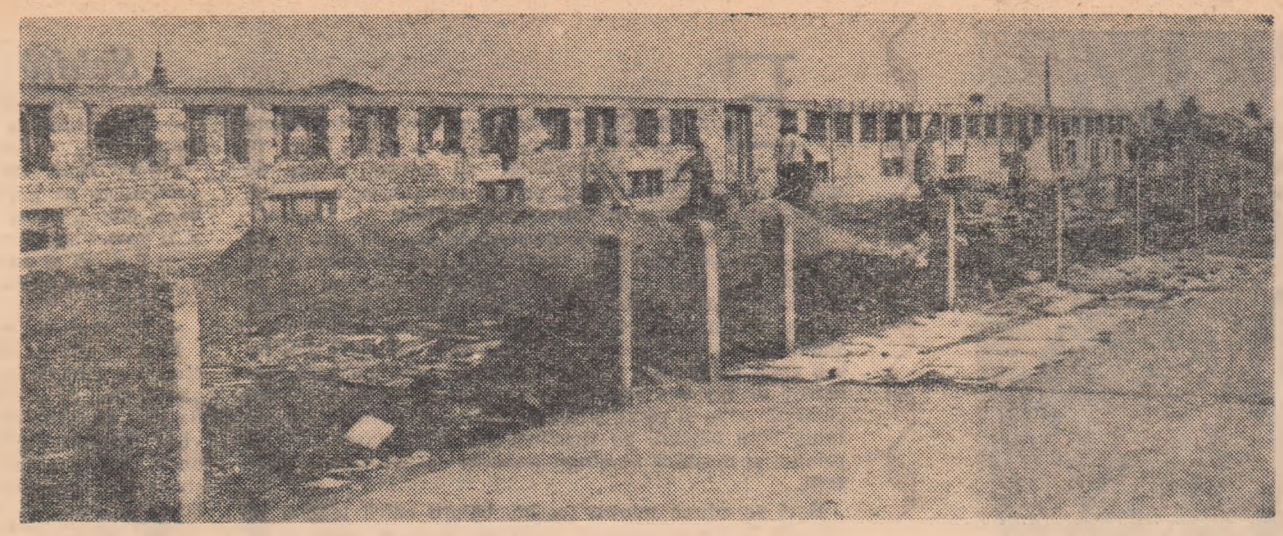

Între altele, colectiviștii din Hălchiu construiesc o maternitate cu o capacitate de 100 scroafe și o îngrășătorie de porci cu o capacitate de 800 de capete.

Cu pasul uriașului

Acum doi ani într-un miez de iarnă am fost în Hălchiu. Se coceau pe atunci roșiile în sere și cînd președintele a tăiat una și-a presărat-o cu sare, ni s-a părut că auzim de afară din viscol cîntul pitpalacului. Într-un loc în cîmp unde se întind serele, grajdurile, clădirile „anexelor", și unde era înainte țelină, este o mare parte din ceea ce se cheamă azi „averea obștească" a gospodăriei colective din Hălchiu-Brașov, evaluată cam la 14 milioane.

L-am găsit pe Ilie Căpățînă în același birou. E un om bun și blînd. Cînd cîte unul o apucă pe un drum greșit îl ia domol la frecuș, și-l zgîndăre la inimă cu atita finețe, cum numai cineva care iubește mult oamenii poate s-o facă.

E o gazdă minunată. Cînd ne-a văzut, i s-a luminat fața. Și-l întîlneam, spuserăm, pentru a doua oară în viață.

— Spune-ne, tovarășe Ilie, ce s-a mai întîmplat de atunci pe aici, prin Hălchiu ?

— Mie îmi place să vorbesc cu faptele... de față. — Și ne-a purtat din nou pe coclauri. Așa am putut înțelege că în doi ani de zile colectiviștii din Hălchiu, romîni, maghiari și sași, au mers cu pasul uriașului.

★

...În cîmp, lîngă generatorul cel mare de aburi care face acum două minuni : coace în sere tomatele și alături, la incubator, scoate puii din găoace, se înalță noile obiective. Elementele de bază în construcție : cărămida și betonul. Se prevăd, ca și la celelalte grajduri, linie decovil pentru adusul furajelor, adăpători automate (asta înseamnă că există pompe electrice și turn de apă), instalație pentru mulsul mecanic. Complexul porcin cu flux continuu a devenit punctul de atracție al sectorului zootehnic. E ca un fel de linie tehnologică pentru produs carne de porc. În prima încăpere stau scroafele gestante, în a doua cele cu purcei, în a treia purceii înțărcați, după care vine îngrășătoria. Sînt aici adăpători și hrănitori automate cu hrană umectată. Porcu-i lacom. Dar dispozitivul îl pune la respect. Îi dă atît cît îi trebuie. Lucrul acesta se înscrie la capitolul furajare rațională. Hrănitoarele automate sînt făcute de fierarii gospodăriei după un model trimis de la centrul mecanic din Roșiori. Clădirea „anexelor" are fierărie, rotărie, secție mecanică, hală de reparat combine și tractoare, remiză pentru turismul „Pobeda" și pentru cele zece camioane. După 13 ani de existență, gospodăria are construite 28 de obiective zootehnice, după alți 7 ani, adică la capătul celui de al doilea deceniu, se vor adăuga alte 42.

★

De cînd s-au așezat descălicătorii aici în Țara Bîrsei, au trecut șase secole și jumătate. Dar faptul cel mai tulburător din istoria plugăritului în aceste locuri poate fi socotit producția de 5 047 kg grîu la hectar, obținută anul trecut de pe un lot semincer. Cultura mare a dat în medie pe fiecare hectar 3 109 kg. Au spus unii că au brodit-o, că au avut noroc. „Bine — au spus hălchienii — dar știți ce timp păcătos am avut". Și le-au explicat în mod științific de ce au obținut o asemenea producție. Sămînța San-Pastore s-a aclimatizat foarte bine aici avînd asigurat și-un pat germinativ pe cinste. Dacă mai e și acum vreunul care se îndoiește, i-l prezentăm pe inginerul Nicolae Mărgineanu. El o să-l ia de mînă și-o să-l ducă la casa-laborator, în camera numită „expoziția muzeu cu cereale și plante tehnice". Aici o să poată cerceta în voie patru tabele sinoptice corespunzînd celor patru trupuri ale gospodăriei, unde e stabilită analiza chimică a solului și cantitatea de substanțe hrănitoare pe care o conține. Și asta la fiecare solă, pe întreaga întindere de 3 000 ha. Laboratorul de agrochimie a făcut zeci de probe de sol. Așa s-a ajuns să se știe că în lotul Cropoș lipsește fosforul și au administrat 600 kg superfosfat la hectar. În trupul Ghimbav reacția solului este slab acidă. Aici au dat amendamente. Nu le amintim pe toate că-s multe. Important este că la Hălchiu, de aproape doi ani cunoașterea tainelor pămîntului nu este numai preocuparea inginerului. 300 de cursanți au avut astă iarnă în față aceste tabele sinoptice și au făcut pe ele studiu și exemplificări. Și cînd 300 de oameni fac asemenea studiu, producția de 5 000 kg la hectar nu mai este o chestiune, de brodeală, ci rezultatul unor date certe. Dealtfel și în anul acesta, hălchienii nutresc aceeași certitudine.

★

Vin des la Hălchiu musafiri din țări străine. Un francuz, se pare, a spus : „E un miracol. Cum puteți administra voi o avere de 14 milioane ?"

— Ce vreți dumneavoastră — i-au răspuns gazdele. — Noi ne deprindem foarte repede cu bogăția. Și au turnat puțin gaz pe foc, amintindu-i că peste doi ani vor avea 20 de milioane. Sigur că nu-i ușoar să conduci o gospodărie atît de mare. Dar în consiliu se află cei mai buni oameni din gospodărie, nădejdea și fala ei. În locurile cheie, acolo unde munca e mai grea și răspunderea mai mare, sînt comuniștii. Turma de oi, de pildă, se află la o distanță de 80 km., la Piatra Arsă, în inima Caraimanului. Dar este un om, pe nume Aurel Mănoiu, brigadier la ovine și membru în consiliu, care a reușit să le dea tuturor senzația că cele 4 000 de mioare se află aici sub ochii lor. El trimite zilnic vești, dă telefoane din Sinaia sau Bușteni, sau vine personal cînd trebuie să tranșeze unele treburi mai importante.

— Notează, tovarășe președinte — i-a spus la ultima întrevedere lui Căpățînă — și luați măsuri să ni se trimită ziarele mai repede la stînă. — După care (confidențial). — Ciobanii mei vor aparate cu tranzistori... Facem loc pe larg răspunsului lui Ilie Căpățînă :

— „Trăind aici, multe mi-e dat să văd. Dar unele mă uluiesc și pe mine. Năzuința spre cultură este un lucru tare important. Pot să spun că la Hălchiu n-o poate nimic nici frîna, nici micșora. Să nu vă mire că noi am alocat anul acesta 64 000 lei pentru nevoile culturii. Să nu vă mire că la cererea colectiviștilor am propus raionului să schimbe din muncă pe fostul director de cămin, Nicolae Drăghici, care nu corespundea. Noul director, Ludovic Volmer, e inimos și întreprinzător. El a încredințat de pildă organizarea serilor de întrebări și răspunsuri brigăzii științifice din comună. Componenții brigăzii sînt : inginerul agronom, doctorul uman, doctorul veterinar, directorul școlii. De atunci nivelul serilor de întrebări s-a îmbunătățit considerabil. La ultima adunare generală tovarășul Volmer ne-a cerut mai departe sprijinul. I l-am promis și am început să i-l dăm mai curînd decît se aștepta. Ca președinte al gospodăriei mă interesez îndeaproape de planul de muncă al căminului. De astă dată la rubrica conferințelor m-a frapat un lucru. Conferențiarii nu erau bine aleși. Despre creșterea animalelor urma să vorbească un învățător. L-am indicat ca mai potrivit pentru așa ceva pe medicul veterinar Teodor Eșanu și i-am reamintit astfel tovarășului Volmer că succesul oricărei expuneri depinde de autoritatea în materie a conferențiarului.

M-a întrebat cineva dacă astea-s treburi de președinte de colectivă. Pe semne nu știa că-s conferențiar și membru în consiliul de conducere al căminului cultural..."

V. TOSO

La G.A.C. Hălchiu lucrările de depozitare în șire a trifoiului pentru baza furajeră sînt în toi.

PÎINE CALDĂ

ALEXANDR IAȘIN

Ne adunăm în jurul mesei,
O față-i punem, albă nea ;
Se-nfige-n pîinea parfumată
Cuțitul pînă în plăsea.

E-n salopeta lui de muncă
Tătuca ; taie cu putere.
Trosnește coaja bine coaptă
Și, albă, aburește-a miere.

Pe bătrînică să n-o uite,
De coajă miezul îl desparte
Iar colțurile aurite
La cei micuți, rîzînd, le-mparte.

Bucata sa, din sarea-n grunzuri
Primește-n dar un strat bogat
Și-acelor ce la fel făcut-au
Le-a spus :
— Veți crește-nalți de stat.

Fără de pîine nu e viață :
S-o prețuim precum se cere —
Doar pentru țară pîinea asta
Din plin, la toți ne dă putere.

În romînește de
GEORGE DEMETRU PAN

POEM ÎN IULIE

M-am trezit, cu zorile, o dată
Anii mei, în prag, mă așteptau
Mai frumoși, acum, ca niciodată
Bună dimineața să le dau.

M-am spălat pe față, din izvorul
Viselor ce viață prind mereu,
Poate, pentru asta, viitorul
Este-acuma și un bun al meu.

Plec la cîmp și-n cîntec de combină
Vîrfuim cu grîne zeci de saci —,
Mi-e ca ziua, fruntea, de senină...
Iată-ne-ai belșugului ortaci.

ȘTEFAN TĂNASE

DRUMUL SLOVEI

Ai străbătut un greu suiș,
Printre poteci și prin hățiș,
În vîrf de munte printre fragi,
În ranițe și în desagi.

La Măgura-n munții Gurghiu,
Toți țapinarii azi te știu
Și le-ai ieșit sprîntară-n cale
Forestierilor pe vale.

Își pune baciul de la oi
Drept semn de carte un trifoi ;
Răvaș iubitei pregătit,
Stă lîngă trîșcă-mpăturit.

Acum toți te primesc cu drag
Și calci al fiecărui prag ;
Pe culmi ai fost în zarea vremii
Mult așteaptată de decenii.

VARVARA UJICA ILIUȚ

WACHTEL CLAUTTE — Spice.

SECERĂ ȘI COMBINĂ

Față în față am două imagini. Una — imaginea uneltei celei mai simple, secera, care aproape că nu s-a schimbat de-a lungul mileniilor. Am văzut pe frescele egiptene, robi aplecați de șale cu mîna pe seceră, și gîrbovirea secerelor lor era întocmai ca a acelora pe care le făurea din ciocan cu puteri proprii, bătrînul Gál Ianoș renumitul fierar din Călățele.

Eram copil, cînd prin diferite sate, ici-colo cîte un țăran mai tînăr schimba secera pe coasă, în timp ce generația bătrînă condamna această nouă unealtă. Dar peste cîțiva ani secera se mai folosea numai la strînsul mănunchiurilor de grîu, pe care le lăsa în urmă-i în brazde noua unealtă: coasa. Secerișul — cu secera — era una din cele mai grele munci — și bătrînii pe drept cuvînt o asemănau cu chinul în cîștigarea zilnică a pîinii. Din mica copilărie mi s-a înrădăcinat în minte o povestire a celebrului prozator maghiar Miksáth. Era vorba acolo de un copil la seceriș, care s-a pierdut la un moment dat în marea fără sfîrșit a grînelor, și n-a mai putut fi găsit decît la capătul secerișului, după săptămîni: un schelet albit de soare. Pe întinsele pămînturi boierești pînă și spicele pașnice deveneau aducătoare de moarte și truda secerișului gîrbovea bătrîni și tineri.

Astfel de amintiri trezește în mine secera.

Epocii socialiste însă, secera nu-i poate fi unealtă. Vremea aceasta are nevoie de unelte omenești. De aceea, cea de a doua imagine, combina îmi trezește altfel de amintiri: cînd la o gospodărie de stat de pe la noi au apărut primele combine, un bătrîn țăran încremenise la marginea tarlalei cu coasa pe umăr și cu clopul în mînă. Privea și tot privea cu uimire mersul acestor vapoare pe marea galbenă a grînelor, apoi s-a apropiat de o grămadă de paie, a scotocit bine aproape convins că va da de un spic netreerat — spre a găsi o vină combinei. Apoi a strecurat printre degete un pumn de boabe doar, doar, va găsi un grăunte fărîmat.

De-atunci au trecut mai bine de zece ani și azi nepoții bătrînului stau la volanul combinei, și mii și mii de asemenea tineri din țară s-au făcut combineri, învățînd cum să umble cu această „arătare".

În zilele acestea pe cîmpiile noastre, pe care colectivizarea agriculturii a făcut să dispară orice haturi, răsună pînă sus în Bihor cîntecul pîinii, marea grînelor își așteaptă oamenii, nu cu dușmănie și chin, ci cu frumusețile create de ele, cu aceste combine care strîng pîinea dătătoare de viață.

KATONA SZABÓ ISTVAN

VIN HOLDELE

Vin holdele, ca marea, dinspre soare,
Și infinitul pleacă înapoi;
Combinele trecînd din zare-n zare,
Devin corăbii ale pîinii noi.

E sensul nostru lanul necuprins,
Abia purtînd povara muncii noastre;
Prin patru anotimpuri am învins,
Spre pîine, zările albastre.

Grăbiți-vă spre aur, brațe multe,
Și să-l cuprindeți iubitoare-n zori;
Văzduhul pîinii vine să v-asculte
În boabe repetat de mii de ori.

ION CRINGULEANU

Schiță de AUR

Ceasul

E dimineață de sărbătoare și tineretul așteaptă să se ridice roua pentru a putea intra în livada gospodăriei să culeagă cireșe de mai. S-a organizat o clacă pentru terminarea culesului, după care va urma o petrecere cu dans.

Fetele se întreabă peste garduri de una, de alta și rîd bucuroase, iar băieții au început să iasă în șosea și se plimbă fără rost. Bătrînii stau liniștiți acasă, ei nu se mai încumetă să urce după cireșe, le mănîncă doar gata culese. Cel mult dacă-și amintesc vremile de demult cînd anume le aburcau pe fete în cireși și ei mai întîrziau pe sub copaci. Fetele îi drăcuiau cum le venea la gură, culegeau de zor și îi improșcau cu sîmburi ca să le păteze cămășile albe și să se știe apoi care-s neastîmpărații satului. Stau bătrînii pe tîrnațuri sub mîngîierea soarelui prieten și mestecă în gingii amintiri despre cireșii tinereții.

Deși se adună pentru treabă, băieții calcă țeapăn în hainele bune, au pantofii proaspăt lustruiți, unii au și cravate. Fetele îi spionează de după porți și își consultă mamele cu ce rochie e mai nimerit să meargă.

— Aracan de mine, Vetuța mamă, doar nu vă duceți la bal? Pune-o pe cea cu puchiței albaștri și pace bună! Mircea încă nu și-a întîlnit prietenii pentru că nici nu vrea să-i întîlnească. Dă tîrcoale pe lîngă ostrețele de la gardul Haretei, zădărîndu-i cîinele. Fata l-a simțit și vine repede să-și liniștească zăvodul, prefăcîndu-se că nu știe la cine latră.

— Tu erai?

— Eu. Mergi?

— Nu-i prea devreme?

— Mai vorbim un pic. Ceilalți au trecut în sus.

Fata pare a sta la îndoială, dar iese în drum închizînd portița să nu scape dulăul.

Mircea e în costumul cel cafeniu pe care Hareta îl cunoaște. Însă mai e un lucru pe care Mircea ar vrea să-l facă cunoscut și nu știe cum: și-a cumpărat ceas. Și-l dorea de mult. E un ceas frumos, dar haina are mînecile cam lungi, nu se vede ceasul chiar dacă reazimi mîna de stîlpul porții. Prea mult nu vrea să se afișeze. S-ar putea ca afurisita de fată să-l ghicească intenția și apoi să rîdă de el că se grozăvește, așa cum l-a rîs pe Ion al Niculinei care s-a fotografiat cu stînga în bumbii hainei ca să i se vadă bine tot ceasul.

— Fudulul de Ion și-a fotografiat ceasul, nu pe el, chicotise Hareta.

Mircea își dă seama că o ocazie nimerită ar fi fost atunci cînd ea îl întrebase dacă nu-i prea devreme. Trebuia să se uite la ceas și să spună: e nouă și atîtea minute. Vezi numai că nefiind obișnuit cu ceasul, uitase. Acum e prea tîrziu s-o facă fără a trezi în ochii verzi ai fetei acea clipire ironică de care se teme.

Dar de noroc să se plîngă omul? Tocmai cînd se frămînta cu gîndul, a țîșnit din curtea de peste drum Nicușor, băiatul sorei lui cea mare. Vine într-un suflet strigînd de departe:

— Bădie Mircea, te roagă mama tălică.

Mircea simte că e emoționat, c străduiește să privească așa, doa bene, cum a observat că procedea și îi spune nepotului:

— E nouă și douăzeci, fix.

— Fix? — repetă băiatul

— Fix.

— Mă duc să-i spun.

Mircea aștepta să fie întrebat c cînd l-a cumpărat, dar Hareta er niște găini, ca și cum n-ar fi văzut Ba încă se întoarce spre el și desch vitul grîului. Trebuie să recunoa unele tarlale a început să apară c șosea trec grupuri spre livadă, da Parcă nu s-ar îndura să plece.

După un timp, Nicușor apare ia

— Bădie Mircea, te roagă mama la matale. Vrea să controleze deșt nu rămîne

Iarăși s fie cît m informează

— Nouă

— Fix? puștiul.

— Fix.

— Pot s

Neavînd tinse mîn cu privire lucea în s

— Da, e

Rîse Mircea, rîse și Hareta. Se cerceteze și ea. Îi ură din vîrful b

— Să-l porți sănătos.

— Mulțumesc.

Mai mult nu-l întrebă. Nu văzu p să discute despre minunea asta de rubine are și ce marcă grozavă e

Se hotărăsc în fine să facă împre ce va ieși la șosea prietena ei car Cînd ajung în dreptul porții lui N tîmpină ca și cum i-ar fi așteptat.

— Bădie Mircea, da-acu cît arată

— Zece fără două zeci.

— Taman cît al nostru Înseamnă ge după radio, la fix.

Mircea și Hareta își văd de dru de vorbă și se gudură pe lîngă ei.

— Bădie Mircea, dă-mi un leu să

— N-am, Nicușor. Lasă bomboan

— Va să zică nu vrei? — se bo

nu te mai întreb niciodată cît îi ce

Surprins de amenințare, Mircea băiatul pleacă mulțumit, cei doi p lui. Ca o justificare, Mircea îi șop

— Copil!

Să nu creadă dînsa cine știe ce

Pe lacul de la Bicaz

L ar ți cu lui care ascur tul cu același urmă cu noua agronom, Dur pe atunci 27 nister la Dire plantelor, dar pasiunea de a turi de colec spre acest sat

Tratatele ci diate în anii ț ț pe Năstăs pentru ca puternică și s coltele să fie Dar cum să lu n-a învățat pe se predă la însă este nece Viața însăși l- să se poarte ionului de par în șir la Bălt perienței în m drumau cu ră muniștii din o fost un sprij bătrînii satul un sfat înțele

Deși poate au fost excur vrut să lărge oameni dintr- linia ferată Începînd din de colectiviști Mai întîi o pa tarea Doftane Au urmat f colective de Brașovului și, driile dobroge toral. Cunoaț totdeauna un care se răsfr munca obișnu

În 1958 a satului. Și l lumina electri cele 200 de c tiul. Pe străzi

Fîntîna...

Stă cumpăna în zări
hotărnicind fîntîna,
unde se-nfruntă-abisul cu țărîna...
I s-a schimbat demult pămîntu-n jur,
deșteleninduș-și, rodnic și matur,
întregul sens,
și rost
din veac în veac
visat — sub straiu-n petice, sărac.
Alți nori gonesc spre-al zării iluzoriu
hotar de purpură și de ivoriu.
Și alte vînturi bat
pe la fruntarii
Și duși sînt anii chinului, amarii.

Ci-n ochiul — inspirînd singurătate,
revăd un chip —
pe fața apei prins,
medalion din vremi îndepărtate.
E chipul meu — cu buzele uscate,
spre adîncimea umedă prelins,
ca să răsar, sub soare, pe ogorul
acesta — fără margini — ca poporul...

Veniți, prieteni! Apa asta-i bună!
S-a adunat aicea din furtună!
Fîntîna-i nesecată,
n-are fund!
În ea — comori de veacuri se ascund!
E cineva să nu vrea să le vadă?
Hai, irigați-i apa prin livadă,
să urce prin tulpini,
să rîdă-n floare,
să se înalțe-n ramuri — pîn-la soare!

Așa...
Priviți! a și pornit, tiptil,
să-mbrățișeze bulgărul fertil,
aproape ne-nvățată cu lumina...
Cu ce fiori o-așteaptă rădăcina!
Vijelioasă-apoi —
pornește-n vale,
ramificată pe tarlale
și-mbrățișează glia.

Tăcut,
îmi urmăresc copilăria
trecîndu-mi, vălurind, pe la picioare
și-o las să zburde rodnică prin soare!...

GH. SCRIPCĂ

Port național din Sovejа

OAMENI SI FAPTELE LOR

Însemnări din Băltăgești

Iar în fața căminului cultural tuburi albe de neon.

Lumina electrică a deschis o nouă fereastră spre culturalizare, spre bunăstare. La începutul lui '59, inginerul alături de ceilalți comuniști a început o altă acțiune — fiecare familie să-și cumpere cîte un aparat de radio.

E interesant de amintit că anul acesta colectiviștii și-au propus să-și cumpere mașini de aragaz. Oamenii au ajuns să cunoască ce înseamnă viața civilizată și mai ales sînt conștienți de posibilitățile materiale de care dispun.

S-a schimbat casa, dar și întregul sat a îmbrăcat o altă haină. S-a construit o școală, un falnic cămin cultural, dotat mai apoi cu aparat de filmat, s-a pietruit șoseaua spre Gălbiori și a început înălțarea unui sediu pentru gospodăria colectivă. S-a început și construcția unei băi sătești. Boilerele și cazanele au și fost aduse. Pînă la sfîrșitul anului va fi dată în funcțiune.

La toate acestea, ca și la cele 36 de construcții făcute în gospodăria colectivă s-au prestat mii și mii de ore muncă voluntară. A existat aici la Băltăgești un entuziasm pentru munca voluntară în care vioara întîi a fost inginerul. În septembrie 1958, cînd și-a luat concediu, Dumitru Năstăsoiu care între timp a fost ales președinte al gospodăriei, vorbind cu 8 tineri din sat, au format o brigadă și au plecat pe șantier la Iezer, unde se construia un dig. Plăcut concediu și mai ales rodnic. Brigada s-a întors cu steagul de fruntașă. Exemplul personal dat de inginer, cu o rară și lăudabilă modestie, demnă de un adevărat comunist, i-a învățat pe mulți să nu-și precupețească timpul liber cînd e vorba de înfrumusețarea satului, a vieții.

Este oare inginerul agronom un bun pedagog? Răspunsul ni-l dau faptele sale și nu numai ale lui, ci și ale tuturor colectiviștilor din Băltăgești, la educarea cărora, în spiritul dragostei față de averea obștească, a contribuit și comunistul Dumitru Năstăsoiu.

Faptele ce le voi povesti acum, s-au petrecut spre sfîrșitul anului trecut.

...Ziua se arăta destul de frumoasă. Frații Toma, ciobani la o turmă de 600 de oi, au plecat spre satul Stupina ca să mai apuce oile ceva iarbă pînă la căderea zăpezii. Urma ca seara să se întoarcă în sat, dar o puternică furtună pornită pe neașteptate le-a încurcat socotelile. Cînd a început să cadă și o zăpadă abundentă nu se mai vedea la doi pași. Viscolul a purtat oile departe, răspîndindu-le, iar cei doi frați s-au rătăcit unul de altul. Ion Toma s-a întors în sat să dea de veste. Cînd a ajuns era spre ziuă. L-a anunțat pe brigadier, iar acesta pe președinte. Afară nu se luminase cînd la sediul gospodăriei, consiliul de conducere a ținut o ședință fulger.

— Unde-i Mucenic? — s-a interesat președintele.

— Nu știu, o fi rămas cu vreun clînțău de oi, sau poate...

N-a avut curaj să-și termine gîndul. Toți au tăcut. Numai viscolul își continua simfonia nemiloasă.

Președintele știa ce-i de făcut dar nu se putea hotărî. Se uită la Constantin Raicea, secretarul organizației de partid din gospodărie. Și acesta se frămînta.

— Ce facem, tovarășe Raicea?

— Eu cred că oamenii noștri vor fi mai tari decît viscolul.

Nu era vreme de vorbe multe. S-au luat măsuri operative.

— Ștefane, Costică, Gheorghe, Petre — dați o fugă pe la case. Spuneți oamenilor ce s-a întîmplat. Dar repede. Nu-i timp de așteptat. Pornim în căutarea lui Mucenic și-a oilor. Poate mai salvăm ceva. Să vină care-o vrea. Pe-o vreme ca asta n-o să le prea ardă de umblat, dar cîți or fi, sînt bine veniți.

N-a trecut nici o oră și birourile erau tixite de lume. Afară grupurile se ațineau pe lîngă zid. Venise vreo jumătate de sat cu lopeți, topoare, cazmale, care pe ce-a pus mîna la repezeală. Au pornit toți în șir spre Dunăre, — direcție în care se părea că au fost împinse oile. Viscolul parcă furbase, dar oamenii îl străpungeau vitejește. Cînd ajungeau în dreptul unei văioage, grupuri de cîte 40—50 de oameni se desprindeau de șir pătrunzînd pe laterală, pentru a nu lăsa nici un loc ne căutat. Din cînd în cînd cineva striga: „Tomaaa!" Dar șuierul vîntului îi înăbușea glasul. După ore, undeva sub un mal l-au găsit pe Mucenic Toma cu vreo 80 de oi în jur. Stătuse nemîncat 24 de ore, luptînd cu natura dezlănțuită și totuși a mai găsit puterea să zîmbească, văzîndu-și tovarășii.

Spre seară s-au întors în sat. Găsiseră toate cele 600 de oi. Avutul colectivei era salvat.

— Bine măi Toma — l-au întrebat cîțiva, cînd ajunseră la căldură — de ce n-ai plecat spre un sat?

— Să plec!? — Tonul lui dovedea că nici nu se gîndise la asta. — Păi aș fi pierdut legătura cu oile. Cu ce obraz mai călcam în gospodărie?

Fapta lui Mucenic Toma a fost popularizată de căminul cultural, omul a fost sărbătorit și premiat de consiliul de conducere al gospodăriei.

Băltăgeștenii pun deopotrivă inimă și în muncă și în activitatea culturală. Au cu ce se lăuda. Corul lor de 100 persoane și echipa de dansuri formată din 12 perechi, s-au calificat pentru faza regională a concursului. Un cor de 100 persoane la un sat cu 200 familii, e ceva. Și încă foarte mult. Inginerul Năstăsoiu participă cu regularitate la repetiții și pleacă cu corul în deplasare. De curînd au fost la Topalu. Cînd au văzut cei de-acolo că băltăgeștenii se prezintă cu un cor de 100 de colectiviști, iar în comuna lor, care-i cu mult mai mare, există un cor de numai 20 persoane, s-au ambiționat. În două săptămîni numărul coriștilor din Topalu a crescut la 80.

Aflînd acest lucru, inginerul Năstăsoiu a zîmbit bucuros:

— Bravo! Acum o să ne întrecem cu ei nu numai la recolte, ci și pe tărîm artistic.

Am vorbit mai mult despre cor, dar trebuie spus că la Băltăgești există și o brigadă artistică de agitație, care dă programe axate pe cele mai importante probleme ale gospodăriei colective. Firește că din colectivul de creație face parte și inginerul agronom. Dealtfel acest entuziast activist cultural a fost ales și în comitetul regional pentru cultură și artă. Această calitate se împletește foarte bine cu cea de membru al Consiliului superior al agriculturii.

★

În aceste zile satul pare pustiu. Unii sînt la porumb — fac a treia prașilă — alții stropesc via, plivesc grădina de legume sau cosesc culturile furajere. Combinele — aceste corăbii ale ogoarelor — au străbătut lanul cu grîu, aflîndu-se aproape de capătul călătoriei. E mult de muncă. Abia în răcoarea serii oamenii încep să se adune pe la sediul gospodăriei. Vin să stea de vorbă cu președintele lor.

A. CROITORU

POȘTA REDACȚIEI

de AL. ANDRITOIU

Mă bucur că pot comunica, iubitorilor de poezie, cîteva păreri sincere și cît de cît folositoare despre începuturile lor le drum. Înainte de toate, o precizare: Revista noastră, cu toate că se adresează îndeosebi cititorilor din mediul rural, nu exclude restul de poezie, chiar dacă ea este inspirată dintr-un mediu diferit. Întregul proces de osmoză dintre oraș și sat, în stadiul actual al construirii socialismului, face posibilă publicarea oricărei poezii de clară și hotărîtă tematică actuală. Nu însă și a poeziilor cu un limbaj prețios și cu formă albă. Nu că țăranii colectiviști ar avea o anumită opacitate pentru versul nerimat și neritmat. Dimpotrivă. Consider că un Whitman este imperios necesar pentru a fi recitat la sate. Dar de aici pînă la unele exerciții moderniste, deci pînă la un limbaj tainic, e un drum lung. Considerăm că e necesar să ne adresăm cititorilor noștri de la țară într-un mod frumos, foarte frumos, dar clar. Rostul acestei introduceri nițel alungită se va vedea în cele de mai jos.

SORIN COMANIȚĂ — VAMA-OAȘ. Dumneavoastră ne trimiteți un ciclu de versuri albe. Asta n-ar fi de loc supărător dacă în ele nu am găsi imagini realmente ilogice: *„Legenda / Mi se rostogolește în suflet / Ca o pasăre însîngerată"* etc. E greu de înțeles cum o legendă, aidoma unei păsări se rostogolește prin suflet. Imaginile ilogice abundă în versurile dumneavoastră. Între altele ne mai spuneți că creierul *„sedentează idei"*, că geometriile blocurilor zvelte, *„îți absorb privirile"* etc. Nu. În poezie există o logică lăuntrică de care trebuie să ținem cont. Cînd respectați această logică, dați la iveală versuri frumoase, ca următoarele: *„Inimă simplă / Inimă dragă / Ce-ai fost înainte? / Insulă-am fost"* Această poezie („Cîntec alb") ar fi publicată dacă finalul ei nu s-ar pierde în proză, în tern.

GH. I. CREȚU — PETRIȘ-LIPOVA. Aflăm din scrisoarea dumneavoastră că sînteți profesor, titulatură care obligă. Apreciem poezia „Vrere" cu tot tonul ei ușor depășit, și ne fac plăcere versurile următoare din poezia „Geniu social": *„Toți zeii falși dorm jos / Iar sus vedem lumina"*. Sau a versului următor, de valoare eminesciană: *„Și l-anghițit genunea, din slăvi, căzînd o stea"*. Dar, mai cu seamă, ne-a plăcut strofa de mai jos, citabilă în întregime: *„Întreg soarele / Să-mi umple ulcioarele / — Cele de lut și de tină — / Cu albă lumină"*.

Însă, tovarășe profesor Crețu, sînt de spus și unele lucruri referitoare la versificația dumneavoastră lejeră și, mai ales, la limbă. Unui profesor i se cere totdeauna să se exprime corect. Nu vom spune deci *„spre care stea bătătorești"*, fiindcă ruta interastrală n-a fost bătătorită și n-avem ce bătători în neant. Nu vom face pluralul *elanii*, de la elan (avînt) pentru că *elanuri* sînt stări sufletești, iar *elani* sînt niște animale din zona polară. Nu vom abrevia așa: *vis-ți*, în loc de *visu-ți*, din pricini morfologice și nu vom prezenta niciodată partidul în culori medievale ca, de pildă, în versul următor: *„Partid proletar, încinge-ți aprig armurile!"* (Să vă spun ceva în paranteză: dumneavoastră scrieți, tovarășe profesor, *încingeți* și socotesc că este puțin incorect.) De asemenea, e cel puțin siluit să spunem: *„Mă cheam-albastrul cer"* etc. etc. etc. De unde se vede că poezia are pretenții chiar pentru catedră.

CRISTIAN PETRE — PLOIEȘTI: Faceți greșeli de genul acestora: *„Întîia brazdă răsturnată greu / Într-un anemic, vînt răsărit / Lăsa crescînd o dîră de chibrit"*. Sînt supărat întru cîtva pe dîra dumneavoastră de chibrit, mai ales că ea desenează o brazdă. Iertați-mi răutatea. Poezia *„Colectiviștii la palat"* este realmente frumoasă și am publica-o dacă nu ar avea un limbaj mult prea intelectualizat (irump, marmoreene, compact etc.). Personal, o apreciez pentru sinteză și frumusețe.

TEODOR MERA — HONȚIȘOR-GURAHONȚ: Prima dumneavoastră poezie nu este rea, ținînd seama de licențele debutului. Dar, în calitate de activist cultural, veți înțelege sfatul nostru. Continuați-vă lectura și munca pe manuscris și veți izbuti să fiți publicat. Vă felicităm pentru începutul promițător!

C. DRAGANESCU — BUFTEA: Îmi place imaginea electrificării metaforizată prin *„Cerul răsturnat"* („Noaptea satului"), cum și asemuirea spicului cu pasărea zburătoare („Lanurile colectivei"). Dar mi se pare că sînteți un poet foarte pripit, ceea ce se vede din unele imagini cu totul nepotrivite. *„Pe-atunci mă ocroteau corcoduși"* (de parcă ar fi tutori), culorile *„dansează în lumină"*, zilele au brațe lungi *„de soare"* etc. etc. Ceea ce supără în poezia dumneavoastră este artificiul. Fiți, vă rog, mai simplu!

GEORGE ARADANU BERA — ARAD: Cele două poezii sînt interesante. Reținem: *„Trei lebede de metal sclipesc în soare"*, ca o imagine a logodirii tehnicii cu lirismul. Dar, în poezia dumneavoastră sînt și proze ca: *„Cinci mii de kilograme la hectar"*, sau *„Pe mii de rînduri cucuruz hibrid"* etc. Fiți mai atent la mutarea cotidianului în zonele artei. Mai trimiteți!

MIHAI MUNTEANU — CORDĂRENI-DOROHOI: Știți să scrieți poezie: *„Sărutul lung și dulce, fără teamă / Mîndria naltă de-a fi liber om / Surîsul blînd și grijuliu de mamă / Frumosul vis al pruncului în somn"*. Dar dincolo de aceste reușite, în versurile dumneavoastră abundă cuvinte și imagini de artificială voinicie: Pescăroaica, slobodă, au zbucnit etc.

NELU BAROANĂ — DRĂCȘANI-ROȘIORI: Nu vă supărați, dar eu vă cunosc din plicurile trimise, cu ani în urmă, „Gazetei literare" și „Luceafărului". De atunci n-ați făcut nici un progres. În ceea ce ați trimis redacției noastre există o poezie de-o strofă care vă caracterizează posibilitățile. Este intitulată „Imagine". Iată și imaginea: *„De mioare e izlazul plin / Alți ciobani au cisme și pufoaică / Ridicară șapca în senin / Noaptea nopții se ducea lupoaică"*. Continui cu citate desprinse întîmplător: *„Caii-n ham își mușcă zăbăluța / Și orașul ce departe e"*. Sau: *„Mîna pun pe telefon și cer / G.A.C-ul raportez tîrziu; / Veniți că brînza-i proaspătă la zer"*.

Am citat mai copios pentru a vă da un sfat: dacă dumneavoastră credeți cît de cît în experiența mea poetică, încetați de-a mai scri. Sînt alte îndeletniciri tot atît de nobile de urmat. Dacă nu credeți, continuați și tot ceea ce pot să vă proorocesc este doar că veți continua zadarnic.

GEORGE COANDĂ — ORAȘUL NOU-OAȘ: „Balada" este o succintă răstălmăcire a „Mioriței". Proza rimată nu prezintă interes. Știți totuși să scrieți. Mai trimiteți.

NICOLAE MIRON — OTEȘANI-HOREZU: Prima poezie „Adun cuvintele" n-ar fi rea dacă n-ar exista în ea *„undreaua gîndului"* sau *„ghemul stelelor"*. Mai revedeți-o. Cea de-a doua „Azi avem unde ara" este folclorică dar nu depășește creator și concludent folclorul.

DIONISIE DIMA — NĂRTEȘTI-TECUCI: Creația dumneavoastră ne interesează și v-am ruga să ne scrieți cu ce vă îndeletniciți. Scrieți inegal, cu multe scăpări stilistice, dar simplu și emoționant. Reproducem două din poeziile trimise și vă rugăm să țineți legătura cu noi.

TINĂR INGINER

Cînd ploia sărutase întinsele pămînturi
S-a bucurat cîmpia cu verzile-i oglinzi.
Și sub răcoarea-n rouă a veselelor cînturi
Vezi măreția holdei cu ochii și-o cuprinzi.

Lumina-ți dă splendoarea acestor începuturi
Și pieptul tău tresaltă de vrajă și tumult
Și cînd peste tarlale tu gîndurile-ți scuturi
Noi te simțim alături și c-ai venit demult.

VIOARA

Îmi acordai vioara ca să încep să cînt
Dar cînd să-ntind arcușul, trei coarde mi s-au frînt.

Am mai rămas cu una; și-acuma cînt cu ea
Deci ascultați prieteni: Vă cîntă inima!

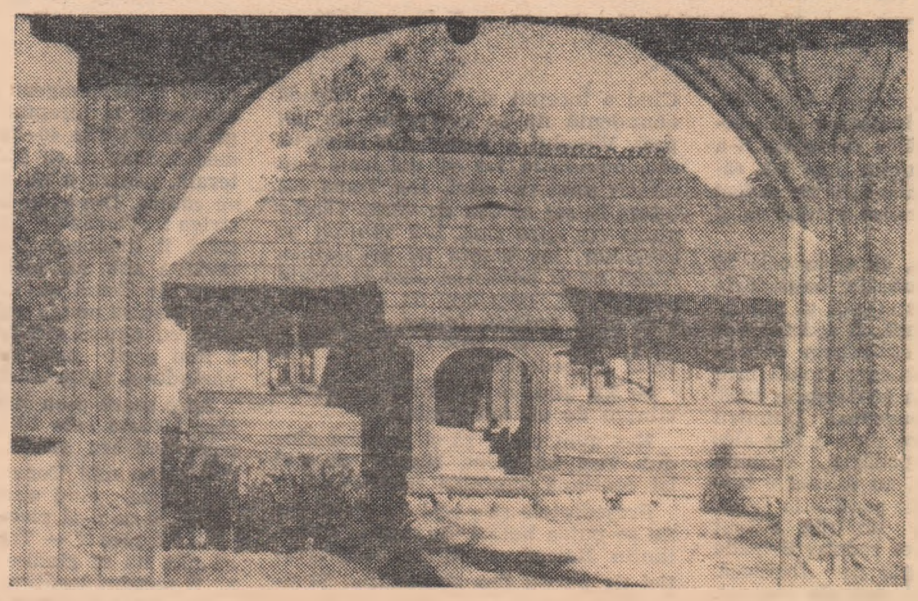

Poartă cu arcade și casa cu prispă și foișor, construite din lemn de stejar cu bogat decor sculptat de Antonie Mogoș (Muzeul Satului, Gospodărie din Ceauru, raionul Tg. Jiu, regiunea Oltenia)

FĂNICĂ LUCA — Artist emerit al R. P. Romîne

Instrumente muz

ale poporului

NAIUL

Un instrument muzical, folosit de poporul nostru, care a stîrnit multă vîlvă, îndeosebi în străinătate, este naiul. Pe vremuri, el era denumit „moscal" sau „muscal".

Dacă ne-am lăsa călăuziți de această terminologie, am fi îndemnați să atribuim naiului obîrșie orientală („nai" înseamnă în arabă instrument de suflat în general, „nai mus" în persană înseamnă nai, iar „miscal" în persană, arabă și turcă — de asemenea nai). Aceasta nu dovedește însă că poporul nostru nu a folosit în trecutul îndepărtat un instrument asemănător. Dimpotrivă. Poetul Ovidiu, bunăoară, îl descrie în mîna băștinașilor de pe malul Mării Negre, locul surghiunului său, iar săpăturile arheologilor noștri au scos la iveală basoreliefuri, datînd din epoca stăpînirii romane, care reprezintă și naiul. Se cuvin de asemenea menționate denumirile locale de „fluierar" și „șuieraș", date pe alocurea naiului.

Naiul romînesc are multe rubedenii răspîndite în lumea întreagă, toate bazate pe principiul înmănunchierii unui număr oarecare de tuburi de diferite dimensiuni, în capetele cărora se suflă spre a produce sunete. De la șapte sau opt țevi, cîte avea naiul prin veacul al XVIII-lea, el ajunge să aibă în Moldova pînă la optsprezece țevi, iar în Muntenia pînă la douăzeci și trei sau chiar mai multe.

Naiul este format dintr-un fascicol ușor concav de tuburi de trestie, bambus, soc sau fag fiert, de diferite lungimi și grosimi, orînduite după mărime. Țevile sînt deschise la capătul de sus și închise la cel de jos printr-o vergea curbată pe care se sprijină. Capetele de jos ale țevilor sînt înfundate cu dopuri de plu-

tă și ceară de albine, p
pe deplin închise. Canti
mică sau mai mare de
trodusă în tuburi, sluj
acordarea lor. Sunetele
suflînd în partea de s
lor (ca într-o cheie), pu
cicolul de tuburi cu p
cavă în fața buzelor
dreapta pentru tonurile
înspre stînga pentru c
dar mai ales mișcînd c
supra instrumentului. D
tub se pot scoate mai
nete după înclinarea
strumentului în decu
tatului. Așa se dobîn
năoară, acele sunete
că alunecă în jos sau î
mite de muzicieni po
Cînd melodia care se c
tă pretinde o altă scar
decît cea a naiului, în
tuburile ale -săror sun
ie urcate, se introduc
plumb, pietricele, boab
le, cocoloașe de pîine

Încă din a doua ju
veacului trecut, naiul,
a cunoscut o mare st
început să decadă. Dir
a dispărut cu totul. Ir
dintre cele două răz
urmă, el mai putea fi
colo în mîna cîtorva l
București (Fănică Luc
dru Gănescu-Boiță, Du
trescu-Malacu), Ploie
Oprea), Brăila (Trăiță),
ța (Caeabulea), Drăgă
Muscalagiu-Ciungu), I
Ploiești (Gh. Perșai) și
sate din Oltenia și
de-a lungul văii Oltu
Bălan din Poboru, Gic
Cornățel ș.a.). Nepăsare
lui burghezo-moșieresc
bunurile artistice ale
i-ar fi grăbit, fără doa
pieirea. În anii puterii
el a fost chemat însă
viață. O dată cu intem
stitutului de folclor
luat ființă — cu caract
mental — o orchestră
de concert (actuala
„Barbu Lăutaru" a F
de stat „George En
pe lîngă ea un curs
mente muzicale popu
cobză și țambal. Mai
cursul de nai, predat
Luca, cinstit cu înaltu
artist emerit, a fost
Școala medie de mu
priceputa îndrumare a
Luca s-a ridicat un v
nunchi de tinere tal
mian Luca, laureat al
tor concursuri interna
rîndul său artist emer
Staneiu, laureat al F
mondial al tineretul
Helsinki, Simion Ra
Dobre, Damian Cîrlăna
ghe Zamfir ș.a. Aceștia
departe faima naiului
muzicii noastre popula

TIBERIU ALEX
cercetător științific p
Institutul de etnografie

Din toată lumea

● **După vizita preşedintelui S.U.A., Kennedy, Republica Federală Germană l-a avut ca oaspete pe generalul de Gaulle, preşedintele Republicii Franceze. Comunicatul final al convorbirilor franco-vest-germane abundă în generalităţi menite să induca în eroare opinia publică mondială. Totuşi, din unele declaraţii semioficiale şi din unele dezvăluiri ale presei occidentale, a răsuflat cîte ceva din cele discutate de Adenauer şi de Gaulle. Adenauer, de pildă, în cadrul unui toast a declarat că s-a manifestat o „largă înţelegere", în special „în problemele militare", dar că cele mai „dificile" s-au dovedit „chestiunile de afaceri cele cu bani".**

„Chestiunile strategice şi de înarmare în curs, au fost trecute în revistă şi s-au luat hotărîri pentru a asigura progresul unui număr de proiecte", se arată în comunicatul final. Despre ce fel de „proiecte" este vorba nu se spune, dar judecînd după faptul că cei doi şi-au reafirmat hotărîrea de a continua politica războiului rece, e clar că nu este vorba de planuri paşnice..

● *Mişcarea partizanilor păcii din Japonia s-a intensificat în ultima vreme. Poporul japonez care a cunoscut efectele îngrozitoare ale bombei atomice, se pronunţă cu hotărîre pentru înlăturarea, în întreaga lume, a primejdiei atomice. Demonstraţiile, avînd o participare masivă, în special în faţa bazelor militare ale S.U.A., sînt din ce în ce mai frecvente. De curînd 100 000 de japonezi au demonstrat în faţa bazei militare americane de la Yokosuka, protestînd împotriva intrării în porturile ţării a submarinelor nucleare americane şi a folosirii teritoriului japonez de către avioanele militare americane cu încărcătură atomică. Hotărîrea de a lupta împotriva creării bazelor atomice ale S.U.A. pe teritoriul Japoniei s-a reafirmat şi la Congresul Comitetului Naţional de luptă pentru pace din Japonia, încheiat recent. În rezoluţia adoptată la congres se cere, printre altele, ca guvernul să rupă alianţa militară cu S.U.A.*

● La 7 iulie în Argentina au avut loc alegeri generale pentru desemnarea preşedintelui, vicepreşedintelui, guvernatorilor a 22 de provincii, a 46 de senatori şi 129 de deputaţi ai Congresului naţional, pentru organele administrative locale şi provinciale. Alegerile s-au desfăşurat în condiţiile cînd mai multor organizaţii politice li s-a interzis de a propune candidaţi iar Frontul popular şi naţional a hotărît boicotarea alegerilor.

Rezultatele alegerilor date publicităţii arată un avans al candidatului prezidenţial din partea partidului Uniunea civică radicală a poporului, Arturo Illia. El s-a prezentat în faţa alegătorilor cu o platformă politică care cuprinde printre altele: retragerea Argentinei din Fondul Monetar Internaţional (organism economic controlat de monopolurile din S.U.A.), anularea concesiunilor petroliere acordate societăţilor din S.U.A. şi Europa occidentală, anularea legislaţiei represive impuse de regimul militar.

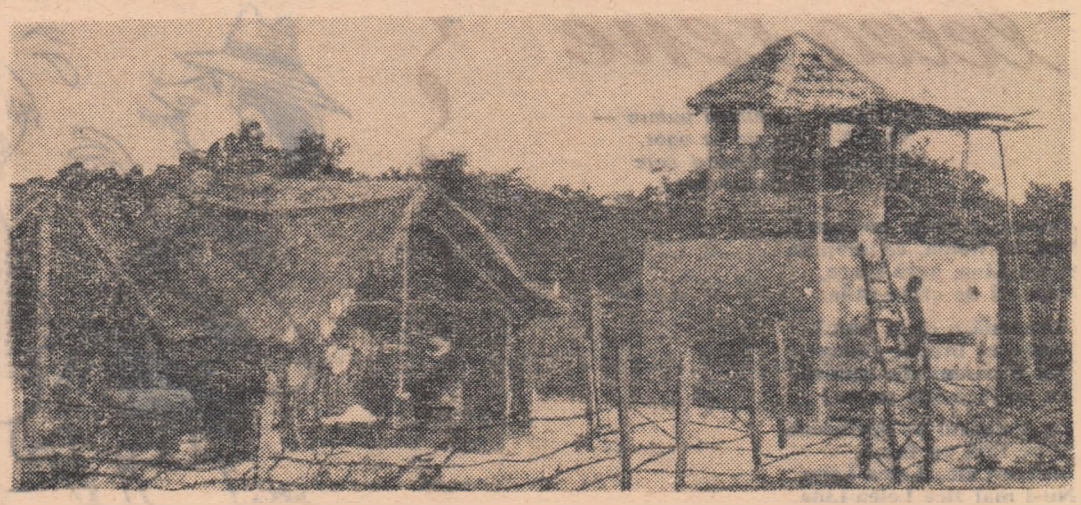

În asemenea lagăre de concentrare, denumite „sate strategice" sînt constrînşi să locuiască ţăranii în Vietnamul de Sud.

Guyana britanică în luptă pentru independenţă

Ştirile care ne-au venit în ultima vreme din Guyana britanică (ţară situată în America de Sud între Venezuela, Brazilia şi Oceanul Atlantic) oglindeau o situaţie îngrijorătoare. Asupra clădirilor publice s-a aruncat cu explozibile. În cinematografe au explodat bombe. S-au semnalat ciocniri în urma cărora mulţi oameni au fost răniţi.

Ce s-a întîmplat în această ţară ? Cine e vinovat de tulburările produse ?

Încă din 1796, de 167 de ani, Guyana este colonie britanică. De-a lungul vremii stăpînii englezi au vlăguit Guyana de toate bogăţiile ei. O singură dovadă a „binefacerilor" pe care le-au adus colonialiştii guyanezilor : pe un teritoriu aproape cît al ţării noastre, ei au construit pînă acum doar... 250 de kilometri de cale ferată !

Dar vremurile se schimbă şi dorinţa de libertate a oamenilor din Guyana îşi spune cu tot mai multă putere cuvîntul. În 1961 autorităţile colonialiste britanice au fost nevoite, datorită avîntului luptei de elibe-

Comentariul săptămînii

rare, să acorde ţării dreptul la autoadministrare, posibilitatea de a avea un guvern ales. Autorităţile engleze păstrează însă în Guyana un guvernator cu împuterniciri largi.

Chiar în condiţiile unor libertăţi ciuntite, oamenii au arătat că ştiu să-şi apere interesele. Cu prilejul alegerilor din 1961 ei au adus la putere Partidul Popular Progresist, condus de dr. Cheddi Jagan.

Guvernul Jagan a început să ducă o politică conformă cu interesele guyanezilor. El şi-a propus să continue lupta pentru cîştigarea cît mai grabnică a independenţei ţării, să realizeze reforme sociale care să ducă la îmbunătăţirea vieţii oamenilor, să promoveze o politică de pace şi prietenie cu alte popoare. A fost elaborat chiar un plan care prevedea începuturile unei industrializări a ţării. Deoarece Anglia a refuzat să acorde ajutor Guyanei pentru îndeplinirea planurilor sale, guvernul şi-a propus un buget care urmărea să obţină fondurile necesare prin sporirea impozitelor de la cei bogaţi şi de la companiile străine care exploatează bogăţiile ţării. Toate acestea au stîrnit furia colonialiştilor. Opoziţia — strîns legată de interesele colonialiştilor — a fost pusă în acţiune. Ea a reuşit să atra de partea ei pe conducătorii trădători ai sindicatelor, care au dezlănţuit un şir de greve. Economia ţării a început să sufere. Pretextul era gata. Guvernatorul englez a acuzat guvernul Jagan că „nu e în stare să menţină ordinea" şi a cerut ajutorul trupelor britanice. Acestea au sosit în grabă cu intenţia vădită de a ajuta opoziţia să dea jos de la putere guvernul legal, ales de popor. Ultimele ştiri însă venite din această ţară arată că situaţia este pe cale de a se normaliza ca urmare a acţiunii rezonabile a guvernului. Grevele declanşate de elementele reacţionare au luat sfîrşit ; serviciile de stat, poşta, telegraful, telefoanele, şcolile şi-au reluat, de asemenea, activitatea

Faptul că guvernul stă ferm pe poziţie naşte furia reacţiunii din ţară şi de peste hotare. Astfel, în strădania de a schimba guvernul Jagan, colonialiştilor englezi li s-au alăturat cei din S.U.A. Senatorul american Dodd, a declarat făţiş că nu suportă un guvern progresist în imediata apropiere a Canalului Panama şi a cerut ca S.U.A. şi Marea Britanie să nu permită instaurarea unui regim condus de primul ministru Jagan în Guyana britanică

Situaţia din Guyana britanică a ajuns şi în discuţia Comitetului Special al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru studierea aplicării Declaraţiei cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale. S-a hotărît trimiterea aici a unui subcomitet care să caute „împreună cu părţile interesate cele mai bune mijloace pentru a obţine ca Guyana britanică să devină independentă în cel mai scurt timp posibil".

Poporul guyanez luptă pentru a grăbi ziua independenţei, a zilei în care Guyana britanică va deveni Guyana pur şi simplu.

R. ŢIULESCU

„Războiul" produselor agricole

Ziarele franceze au în ul-
ma vreme articole cu titluri
ranii : „Războiul cartofilor",
Războiul roşiilor", „Războiul
uselor" şi altele. Iată cum
eserie ziarul „Combat" un
emenea război agrar. **„Era
începutul după-amiezii,
nd un prim grup... de trac-
are însoţite de căruţe au
sturnat în strada Saint Vin-
ent cîţiva saci cu cartofi.
oră mai tîrziu... alte trac-
are şi căruţe conduse de
ricultorii care aflaseră des-
e incidentul din strada
int Vincent au răsturnat,
rîndul lor, în apropierea
rţii Saint Vincent o impor-
ntă cantitate de cartofi".**

Demonstraţii ale agricultor
or însoţite de răsturnarea
rtofilor, a roşiilor, a caise-
r pe stradă (demonstraţii
rareori reprimate de poli-
!) au avut loc în Bretania,
Perpignan, Bouches du
one, Haut-Alpes, Basses-
pes, Vaucluse, în nordul şi
dul Franţei, indicînd ten-
ţa de generalizare a miş-
rilor ţărăneşti.

Ciudată situaţie să te răz-
bieşti cu produsele agrare,
arunci pe stradă produse-
muncii tale ! Ciudat ni se
re nouă, care sîntem obiş-
uiţi să luptăm pentru a ob-
e roade cît mai îmbelşu-
te, ştiind că astfel creşte
năstarea tuturor. Nu aşa
întîmplă însă în ţările ca-
taliste. In Franţa, bunăoară.
ţăranul francez ştie ce în-
amnă truda, nici el nu şi-a
ţat forţele ca să obţină
adele pe care, acum, le a-
ncă pur şi simplu pe stra-
. Înseamnă că i-a ajuns cuţitul la os dacă este nevoit să procedeze în acest fel.

Ţăranii francezi au ajuns într-o situaţie disperată, datorită politicii agrare a guvernului care i-a predat legaţi de mîini poftei nesăţioase a marilor proprietari de pămînt, a monopolurilor, a speculanţilor şi comercianţilor de produse agrare cu ridicata. Franţa, după cum se ştie, face parte din „Comunitatea Economică Europeană" (Piaţa comună). „Un admirabil prilej de înnoire a agriculturii noastre !" exclama plin de încîntare, ministrul francez al agriculturii, Pisani, referindu-se la integrarea agrară în cadrul Pieţei comune. Ce înţelegea domnul Pisani prin „reînnoire" se vede acum. Nimic altceva decît ruinarea în masă a micilor proprietari de pămînt, în schimbul prosperării marilor proprietari şi a monopolurilor. Mecanismul acestei ruinări pare simplu. Firmele care se ocupă cu achiziţionarea şi desfacerea produselor agricole au posibilitatea, datorită politicii vamale din cadrul Pieţei comune, să cumpere aceste produse mai ieftin din alte ţări şi să le desfacă apoi pe pieţele franceze. Aşa s-a întîmplat, de pildă, şi cu cartofii noi. În Bretania (provincie în Franţa) datorită climei din această primăvară, cartofii au rodit mai tîrziu. Cînd i-a adus ţăranul bretan pe piaţă, a constatat că nu-i poate vinde, deoarece piaţa era saturată de cartofi adusi din altă parte. Cartofii noi, după cum se ştie, se strică repede, aşa încît producătorii au avut pierderi foarte mari. Fireşte că gospodăriile mici, insuficient înzestrate, nu pot rezista la asemenea lovituri, se ruinează. Apelurilor la „rentabilizare", la „reînnoire" le pot da curs doar marii proprietari de pămînt, care dispun de mijloace pentru a-şi moderniza moşiile şi a putea rezista la concurenţă, dar micii producători nu pot face acelaşi lucru. Asupra acestora din urmă preţul achiziţiilor este o permanentă ameninţare.

O asemenea „reînnoire" fireşte că nu poate să convină marii majorităţi a ţărănimii franceze. Ţăranii cer guvernului să adopte măsuri cum ar fi blocarea importului de produse agricole, plata unei prime de producţie şi altele. Prin răsturnarea pe străzi a cartofilor, roşiilor etc., ei încearcă să exercite presiuni asupra autorităţilor în vederea satisfacerii revendicărilor lor.

Cum se va termina „războiul" produselor agricole ? Presa franceză nu consideră probabilă o rezolvare a acestei situaţii. Domnul Pisani, acelaşi care este atît de entuziasmat de Piaţa comună, prezintă delegaţilor de ţărani planuri de comercializare pentru... la anul. Pînă atunci însă „reînnoirea", mai bine zis ruinarea în masă a ţărănimii, îşi urmează cursul. Acest lucru îl înţeleg bine ţăranii francezi. De aceea se ridică ei la luptă.

E. ABRAHAM

Cercurile imperialiste încearcă să creeze greutăţi guvernului **Jagan**, urmărind să amîne data acordării independenţei Guyanei britanice. *(Ziarele).*

(Desen de V. TIMOC)

— Degeaba vrei să mă opreşti, sir ! Această pată tot va fi ştearsă !

lelea-lene

Cu orice ranguri și putere —
Oricui munceşte pe ogor,
Ion Corespondentu-i cere
Să fie... corespunzător !

Pentru ce să se omoare ?...
Stă, în holdă, ca momîia
Lelea Lina, gură-mare,
Papagal de clasa-ntîia.

Zdravănă e cît o juncă.
Nu-i sînt braţele betege.
Noi îi cerem zile-muncă,
Ea ne face zile negre !

Cu plaivazul pe sprîncene
Şi pe faţă cu făina,
Lumea-i zice Lelea-Lene,
Nu-i mai zice Lelea-Lina.

Chef de lucru n-are încă,
Nici să-nveţe poftă n-are.
Noi îi cerem zile-muncă,
Ea ne face zile-amare !

Fost-a fost ce nu mai este...
Rumenită-l şi nurlie :
Lungă-ar fi a ei poveste,
Nu v-o-nşir poliloghie.

Tuturora le aruncă
Vorbe şi priviri înfipte.
Noi îi cerem zile-muncă,
Ea ne face zile fripte !

...Ca o varză înfoiată,
Coconoasă ca o barză,
Cînd s-o lămuri odată,
Căpăţîna ei de varză ?

ION CORESPONDENTUL

Pt. conf. CICERONE THEODORESCU

cartea

Era flăcău cînd pentru prima oară
A prins în mînă un abecedar...
În satul lui sărac de-odinioară
El nu purtase nume de şcolar !

Atît de bine îşi aduce-aminte
De clipele duioasei bucurii
Cînd de pe-o filă i-a zîmbit cuminte
Rodica lui Vasile-Alecsandri.

I-a stat tot mai aproape cartea bună
Şi gîndul lui cît de plăcut i-a fost
De cîte ori sub tei în seri cu lună
Spunea din Eminescu pe de rost.

De-atîtea ori şi-a îndulcit aleanu'
Cu pilda unui chip însufleţit,
Aşa cum îndemnat de Sadoveanu
Pe Mitrea lui Cocor l-a îndrăgit.

Stau cărţile în raft la colectivă
Şi cînd le ia ţăranul cu-mprumut
Nu el e cel dator, ci dimpotrivă —
Cu-atît se simte-n cuget mai avut.

Acum cînd a-nceput din zare-n zare
Pe cîmpuri secerişul lui Cuptor,
El duce-n sacul lui cu demîncare
Merindea unui gînd întremator.

Şi inima scăldîndu-şi în lumină
Din plin gustînd răgazul după-amiezii,
Cîntare-naltă omului închină
Citind în carte versul lui Arghezi.

Iar eu, privind în largul depărtării
Belşugul roditorului pămînt,
Gîndesc aşa, că-n noua viaţă-a ţării
Colectivist şi carte-un suflet sînt.

TUDOR MĂINESCU

Unii tineri se eschivează să p
cipe la concursurile sportive.

— Îi însorii la concursul de alergări ?
— Da, dacă reuşesc să-i prind !

Desen de AL. CLENC

„Serbare cîmpenească"... ...la Vulcanii Noroioș

Ce minunat e să petreci într-o zi de vară, toridă ca asta, cîteva ore în aer liber, într-un parc sau cring umbros, ascultînd cîntece distractive şi sorbind băuturi răcoritoare !

Aşa gîndeau muncitorii petrolişti de la schela Berca, raionul Buzău, şi colectiviştii din satele învecinate care şi-au dat întîlnire la serbarea cîmpenească anume organizată pentru ei în „Pădurea de lilieci" de la poalele Vulcanilor Noroioşi.

Cîţiva întîrziaţi goneau vitejeşte pe biciclete şi motociclete spre acel pămînt al făgăduinţii, graba lor fiind justificată şi de teama să nu piardă o frîntură din programul cultural-artistic, promis cu surle şi tobe de către clubul schelei Berca şi Casa raională de cultură Buzău. Cît despre pedestrime, adică flăcăii şi fetele care veneau pe jos, aceştia cîntau de mama focului :

Ne-ndreptăm cu paşi voioşi
Spre Vulcanii Noroioşi... !

Prin urmare, la o serbare cîmpenească te aştepţi să găseşti răcoare (atît la umbra pomilor cît şi în hîrdaiele cu bere şi sucuri), un program artistic vesel, distractiv, întreceri şi jocuri sportive, muzică plăcută. Să vedem însă ce surprize le-au fost rezervate celor veniţi la poalele Vulcanilor Noroioşi...

Punctul întîi din program : vizitarea Vulcanilor, însoţită de explicaţiile unui inginer geolog. Nu-i aşa că-i interesant ? Numai că inginerul... ia-l de unde nu-i ! („Nu-l mai căutaţi degeaba, că nici n-a venit ! De ce, cum, necum, întrebaţi-i pe organizatori").

Aşa că oamenii au plecat să desluşească „cu forţe proprii" tainele ciudatelor „fierbători" — cum li se spune prin partea locului acelor neîncetate revărsări de lavă noroioasă. Văzînd că în lipsa unor explicaţii ştiinţifice se aleg doar cu simple... presupuneri, unii vizitatori au început a clocoti mai dihai ca vulcanii. Organizatorii i-au îndrumat atunci repejor să se răcorească cu suc şi bere. Ce păcat însă că n-a fost inventat aparatul care să indice de la distanţă temperatura unui lichid ! De bunăseamă că nu s-ar mai fi iscat înghesuiala de la „răcoritoarele" care nu meritau de loc această denumire, fiind călduţe de-a binelea. Drept care, un şugubăţ a şi lansat îndemnul :

Dacă vrei răcoritoare
Mergi în vale la izvoare !

În sfîrşit, s-a anunţat începerea progra artistic. Pe scena improvizată din două forme de camion puse una lîngă alta pe tişă, a urcat mai întîi brigada artistică d taţie de la Schela Berca. Spectatorii se nau cum de-şi pot ţine echilibrul artiştii tori pe o asemenea scenă prăvălită, gat s-o ia din loc. Dacă vreunul dintre ei alunecat, s-ar fi dus la vale ca pe tob Unii au chitit atunci că intenţia organizat a fost... să îmbine partea artistică c sportivă. În definitiv, şi-or fi zis ei, n interesant să sincronizezi o melodie sau citare cu exerciţii de echilibristică ?! D straţia asta a făcut-o cu cea mai mare sinţă orchestra de muzică uşoară a Cas ionale de cultură din Buzău : contra acordeonul şi trompeta, întrecîndu-se să s sunete cît mai stridente, jucau parcă sîrmă. E drept că repertoriul nu se pre trivea pentru serbarea cîmpenească, d rezolvat oamenii două lucruri : prog artistic şi... activitatea sportivă. Că tot ultima din programul serbării ! (Noro spectatorii aflaţi pe lîngă difuzoare s-au numai cu imaginea, întrucît „sonorul" defect).

Şi dacă n-ar fi fost formaţiile artist soliştii căminelor culturale din satele Be Balta Tocila, muncitorii şi colectiviştii af „Pădurea de lilieci" de la poalele Vulc Noroioşi ar fi uitat că se află la o serbar penească !

LASCĂR STAN

P.S. Caravana cinematografică p din Buzău spre Vulcanii Noroioşi împotmolit înainte de a ajunge la de ţie. Gurile rele spun că şoferul, auzi temperatură au „răcoritoarele" din „Pă de lilieci" şi ce se întîmplă acolo, ar la un bufet bine aprovizionat cu ghea şi-o fi spus omul ? „Unde lipsesc merge şi fără film !".

OMUL CARE NU SEMNEAZĂ

Are scrisul caligrafic, ordonat şi curgător ;
E un om în toată firea, soţ şi tată iubitor ;
Are fizic agreabil, are şi liceu la bază,
Însă ceea ce-i lipseşte se numeşte : „Nu semnează"...

Nu ţi-o spune drept în faţă, n-o afirmă răspicat,
Căci lucrînd mereu cu cifre, omul, deh, e... calculat ;
Şi cu mintea-i ascuţită, ca... uzata lui peniţă,
Îţi descoperă „păcatul", popular numit „chichiţă"...

Cînd adresa are număr, n-are anul scris pe-antet,
Cînd pe-antet e scris şi anul, n-are titlul scris comple
Cînd complet e scris şi titlul, conţinutu-l corectează,
Iar cînd totul are toate, n-are... timp, şi... nu semneaz

Dar să vezi minunea care într-o zi s-a întîmplat :
Întinzîndu-i o adresă... formidabil !... a semnat !
Visător, plin de speranţe, recitea el în tăcere
Conţinutul — fără pată ! — despre... FOND DE PREMIE

SIG. HOROVIT

Educatoarea Georgeta Curciuc din satul Fîntînele, raionul Lehliu, poartă coafuri fistichii.

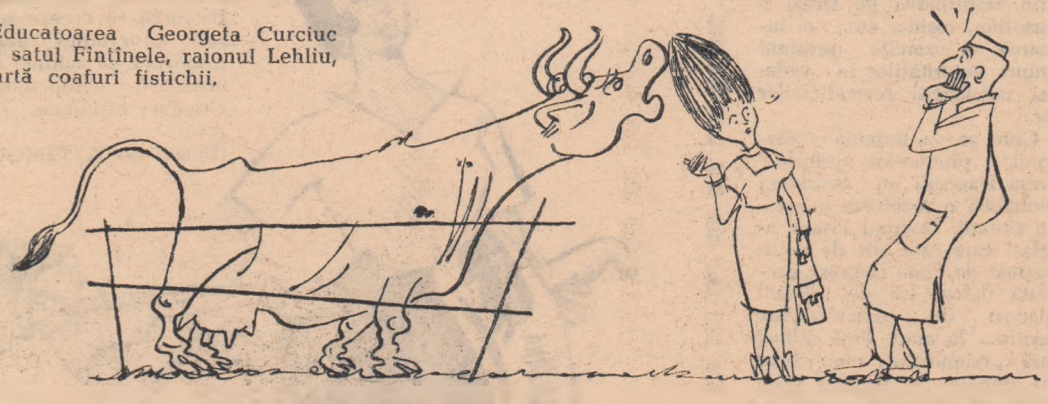

— E o coafură originală... ce te miri aşa ? !

Desen de V. VASILIU

REDACŢIA : Bucureşti Piaţa „Scînteii", Tel. 17 60.10 interior 1882. ABONAMENTE : 7,60 lei anual. Abonamentele se fac la oficiile poştale, prin factorii poştali şi difuzorii voluntari. TIPARUL : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii * 40 001